አገሬ

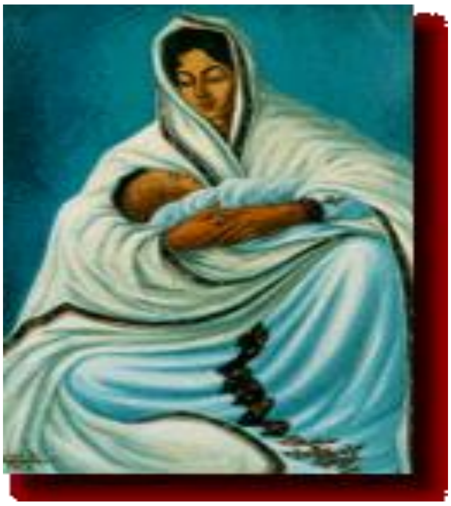

አሥራደው (ከፈረንሳይ)

ሰንፎብኛል ልቤ በሰደት ተቀጣ፤
ባንደኛው ሲናፍቅ ባንደኛው እያጣ፤
ጊዜ እያንገላታ ያለንን ሲነጥቀን፤
ውሃውን !፤
አንቺ የቀዳሽውን፤
አንቺው ጠጭው ብለን፤
ከአገር አምልጠን፤
ጥለንሽ ኮብልለን፤
ምኑ ተቀበለን ?!
ምን ዕድል ገጠመን ?!
ምን ዕውቀት ገበየን ?!
ምን ንብረት አፈራን?!

ልንገርሽ እምዬ፤
አገር ገበናዬ፤
ማረፊያ ጎጆዬ፤
ፍቅሬን እህህ.... እያልሺ....ፍቅርሽን እርቄው፤
ናፍቆትሽን በጉያ በልቤ ሸሽጌው፤
ሆዴም እንዳይባባ በቂጣ ደልዬው፤
ሃዘን ብሰጭቴን በጥርሴ ሸፍኜው፤
እኖራለሁ ኑሮ የኑሮ ተላላ፤
በወግ ያልታመሰ በወግ ያልተቆላ ::

ይኸው በኔ ብሶ......ሁሌ እባዝናለሁ፤
ጉልበቴን ጨርሼ ሸንበቆ ሆኛለሁ፤
አጥንቴን ከስክሼ እንገዳገዳለሁ፤
ስጋዬን ዘልዝዬ በደሜ አጠቅሳለሁ፤
እድሜዬን ጋግሬ ሳልበላው አልፋለሁ ።

እናም !
ልንገርሽ አገሬ፤
መመኪያዬ ክብሬ፤
ፍቅርሽን ተርቤ፤
ናፍቆትሽን ደርቤ፤
ሰንደቅሽን አንግቤ፤
ካንቺ የራኩበት ቢረዝምም ጊዜያቱ፤
አሁንም አልቀረ ባንቺ መመካቱ፤
ልቤ አንቺን መራቡ ላንቺ መባባቱ ።

ነሐሴ 28 2002 ዓ.ም. (Septembre 3/2010)

ከእናት አገራቸው ኢትዮጵያ በስደት ርቀው ለሚንገላቱ ወገኖቼ መታሰቢያ ትሁንልኝ ።